

EEN MAATSCHAPPELIJKE ROEPING

niemeester die het zo goed heeft gedaan, enzovoort. Maar in die voorgesprekken gaat het over grote zaken, dat is vaak ook emotioneel.' Dick Engberts noemt een paar voorbeelden van kwesties waarmee artsen recentelijk bij hem aanklopten. 'Een meisje van dertien dat een morning-afterpil wil zonder dat haar moeder ervan af weet, iemand die een zelfmoordpoging heeft gedaan bij wie een brief is gevonden dat een levensreddende behandeling niet gewenst is, een arts die vermoedt dat een patiënt van hem thuis wordt vergiftigd.'

Antoine Bodar nam op jonge leeftijd lessen logopedie om 'de mond gewoon open te doen en niet uit onzekerheid bijna niets te zeggen of heel zacht te praten.' Toen hij zichzelf eenmaal had bewezen dat hij niet dom was, zoals de jezuiten van zijn mid-

gers een bijeenkomst in de kerk over een maatschappelijk thema. Voor de eerste Sirene-bijeenkomst is Ahmed Marcouch uitgenodigd. Het team van de Dominicus komt uit alle gezindten, maar een imam is er nog niet bij. 'Onze liturgie is wel erg Nederlands', zegt Kruijff peinzend. 'Maar het gaat erom of wij ons ervoor open zouden stellen.'

Dick Engberts weet dat de gezondheidszorg vaak de bakermat is geweest van thema's en discussies die de hele samenleving raken. 'Denk aan zelfbeschikking, autonomie.' Hijzelf zal niet snel de publiciteit zoeken. 'Zodra ergens een kind wordt weggehaald bij verstandelijk gehandicapte ouders, hangt er hier een journalist aan de telefoon. Maar daar doe ik niet aan mee, ik wil geen standpuntenmachine worden.' Wat

getalenteerde mensen.' In zijn werkkamer aan de Amsterdamse Herengracht ('tachtig procent van Minerva woont in Amsterdam') toont hij het schilderij dat hij kreeg bij zijn bevestiging als dominee binnen de Protestantse Kerk Nederland. Het heet *Een nieuwe dag*.

Kruijff is pas afgestudeerd in de dogmatiek, niet het lichtste vak binnen het theologische curriculum. Ze houdt van de 'de relativiserende houding, de open geest en de goeie grappen' binnen de Dominicus, maar ze spreekt ook ernstig, op het plechtige af over haar werk. Na haar studie Organisatiepsychologie maakte zij eerst carrière in de Londense City, voordat ze tot het besef kwam dat die wereld voor haar 'te commercieel, te oppervlakkig' was.

Dick Engberts heeft in zoverre een uitzonderingspositie in dit kwartet dat hij zich niet geroepen voelt om Gods woord – of wiens woord dan ook – uit te dragen. Toch lijkt zijn werk iets pastoraals te hebben. 'Ik weet niet of ik het geweten van het ziekenhuis ben, maar wel een klankbord. Ik hoor van de artsen waar zij mee zitten en ze krijgen van mij iets terug. Soms gaat het om juridisch of beleidsmatig advies. Soms willen ze een richting aangewezen krijgen. Dan ben ik een gesprekspartner die ordenend optreedt. Maar de beslissing blijft uiteindelijk aan hen.'

Voor alle vier geldt dat de Leidse universiteit niet het enige adres van hun academische vorming was. 'Tja,' zegt Dick Engberts, 'hoe kom je in J1, 124 terecht?' refererend aan zijn werkkamer in het LUMC. Een kleine, niet per se fijne ruimte waar Engberts zich uitstekend op zijn plaats voelt. Aan zijn bureau bij het raam, dat uitziet op de nieuw gebouwde behuizing voor de 7 Tesla MRI-scanner, vertelt hij aanstekelijk over de voordelen van deze locatie. 'Vroeger zat mijn voorganger op afstand van de medische »

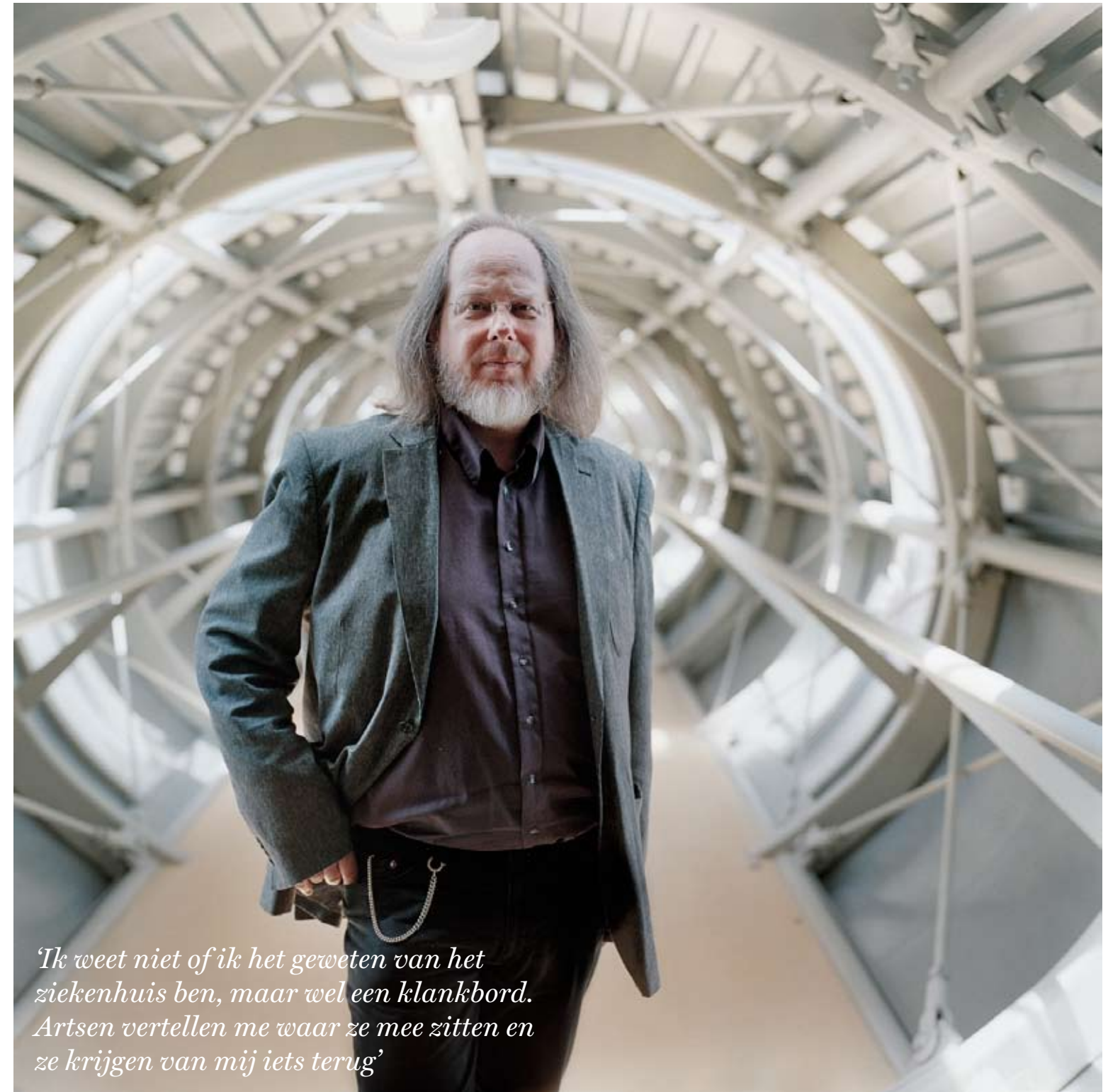
'De zinnen waarin ik spreek, zijn te lang om mee op televisie te komen' DICK ENGBERTS

delbare school hem hadden voorgehouden, vonden de woorden gemakkelijker hun weg naar buiten. Met zijn verdiepende interviews op televisie werd hij zo bekend dat de kerk hem aanvankelijk niet als priester wilde hebben. 'Waarom wilt u nog zo'n kroon op uw leven, werd mij gevraagd. Ik heb geantwoord dat de priesterwijding voor mij geen kroon zou zijn, maar een fundament.'

In hun keuze voor de studie Theologie – Van Zwieten en Bodar gebruiken het woord "roeping", alle vier deden ze er nog andere studies bij – verbonden zij zich met een geschiedenis van eeuwen, in hun dagelijks werk zijn ze nauw betrokken bij de maatschappij van heden. De Dominicuskerk waar Claartje Kruijff werkt, heeft een traditie op dat gebied. Elke eerste maandag van de maand, als in de stad de sirenes loeien, houdt Kruijff of een van haar collega-voorgan-

niets afdoet aan zijn waardering voor de rol die Engberts collega's hebben gespeeld in bijvoorbeeld in de euthanasiediscussie.

Behalve de flux de bouche memoreert Antoine Bodar nog een eigenschap die hij kenmerkend vindt voor mensen die in Leiden zijn gevormd: de gewoonte om jezelf niet al te serieus te nemen. Zo'n glossy is daar een voorbeeld van. 'Het wordt natuurlijk een anti-glossy. Ik had eigenlijk gewild dat het De Moederkerk zou heten, maar dat vond de uitgever geen goed idee.' De jongere garde, in de personen van Kruijff en Van Zwieten, lijken in deze fase van hun ontwikkeling een ernstiger kijk op zichzelf te hebben. Van Zwieten heeft 'Bijbelse dromen die niet vrijblijvend zijn. De droom dat de kerk weer vanuit de Schriften een nieuwe positie in de samenleving zal innemen, met deelname van maatschappelijk

'Ik weet niet of ik het geweten van het ziekenhuis ben, maar wel een klankbord. Artsen vertellen me waar ze mee zitten en ze krijgen van mij iets terug'

PROF.MR.DR. DICK ENGBERTS (1951) studeerde Theologie en Rechten. In XXXX werd hij juridisch secretaris bij de directie patiëntenzorg van het LUMC. Daar werd hij gegrepen door de medische ethiek; hij werd medewerker van Heleen Dupuis en promoveerde bij haar. Sinds 2004 is hij hoogleraar Ethiek en Recht van de Gezondheidszorg, als opvolger van Dupuis.